

ΝΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

Ἡ πρώτη εμφάνιση στην Ἑλλάδα ένός αξιοσέβαστου νέου τεχνίτη

Ἀφού ἐγκαινιάστηκε με μιά ἐντυπωσιακή ἐπίδειξη ρεταλιών, παρέργων καὶ ὑποπροϊόντων τῆς λεγόμενης «Σχολῆς τῶν Παρισίων», ἡ «Γκαλερί Μέρλιν» παρουσιάζει μιά ἐκθεση ὁπωσδήποτε ἀντάξια τῶν καλλιτεχνικῶν τῆς ἀπαιτήσεων καὶ ὑποχρεώσεων: δέκα τρεῖς πίνακες ἀπὸ τὴν πρόσφατη ἐργασία τοῦ Νίκου Γεωργιάδη.

Μολοντί δὲν εἶναι ἀκόμα σαφάντα χρονῶν, ὁ κ. Γεωργιάδης εἶναι σήμερα ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐλάχιστους Ἑλλήνες καλλιτέχνες πού πραγματικά ὑπολογίζονται στὸ ἐξωτερικό — ἰδιαίτερα στὸ Λονδίνο, ὅπου, μέσα σὲ μιά δεκαετία, ἔχει ἐπιβληθῆ ὡς σκηνογράφος τῶν πρὶο ἐκλεκτῶν θιάσων καὶ ὡς καθηγητῆς τῆς ἀνωτάτης Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν Σλαίηντ.

Στὴν Ἑλλάδα — χάρι καὶ στὴν νωθρότητα τῶν κρατικῶν μας θεάτρων — τὸ ἔργο του παραμένει οὐσιαστικά ἄγνωστο, καὶ μόνο ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία τῆς νέας, ἀριστα διευθετημένης αἴθουσας ἐκθέσεων μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίσουμε γιὰ πρώτη φορά ἕνα σημαντικό τμήμα τῆς ζωγραφικῆς του, ἀποτελούμενο κυρίως ἀπὸ μεγάλες συνθέσεις σὲ μικτὴ τεχνικὴ: λάδι, κολλημένα χαρτιά, σὲ πανί ἢ ξύλο.

Οἱ περισσότερες ἀπὸ αὐτὲς τίς συνθέσεις ἀνήκουν σὲ μιά θεματικὴ σειρά πού, με δραματικὰ χρώματα καὶ με ἀδρὰ ἀλλὰ συμμετρικά σχήματα, ὑποβάλλει ξόανα ἢ μεταμφιέσεις πρωτόγονων θεοτήτων εἴτε συγχρόνων δαιμόνων, εἰδωμένων ἀπὸ μᾶτι περισσότερο ἀσθητὴ σκηνογράφου παρὰ ἔνθεου ζωγράφου.

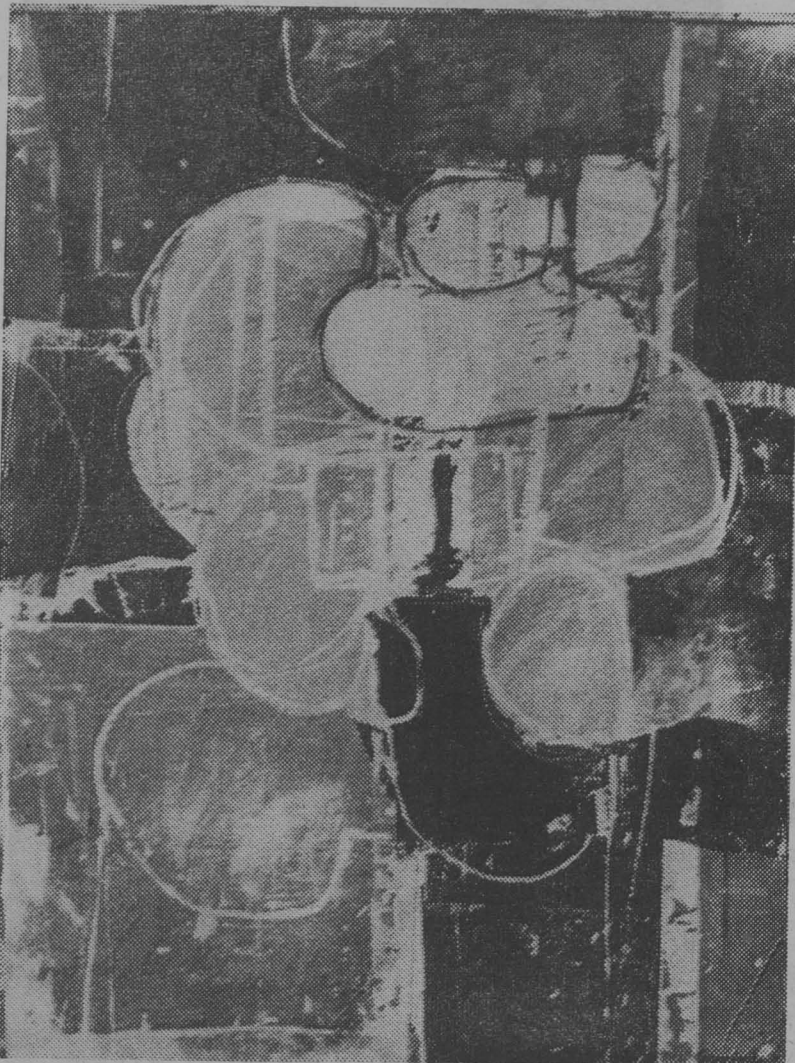
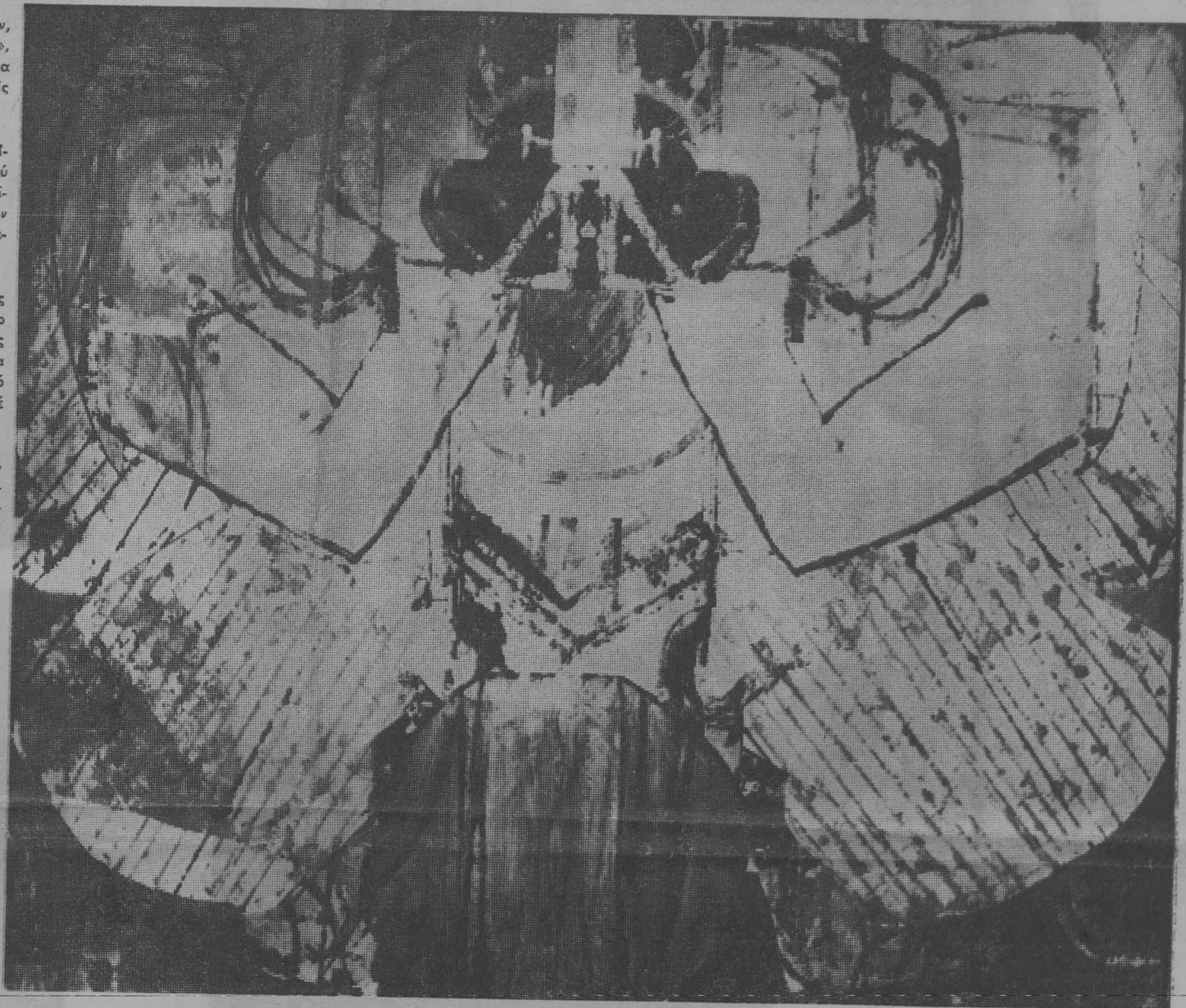
Οἱ ὑπόλοιπες — πού εἶναι καὶ οἱ σχετικὰ παλαιότερες — καθρεπτίζουν ἕνα συναισθηματικὸ κλίμα πολὺ πρὶο ἤπιο καὶ ἐσωστρεφές. Χρώματα ψυχρὰ καὶ μουντὰ, σχήματα στρογγυλεμένα καὶ μικροκοσμικά, χωνεμένα με σοφία, εὐαισθησία καὶ σεμνότητα: σπανιώτατος συνδυασμός γιὰ «ἀφηρημένο» ζωγράφο.

Ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς ἀπουσίας τῆς τεχνικῆς ἐκζήτησης καὶ τῆς παρουσίας μῆος ἀναζήτησης ἀξιών πού νὰ ὑπερβαίνουν τίς λίγο-πολύ αἰσχρὲς χειρονομίες ἢ τίς κενὲς «πλαστικὲς» διακοσμήσεις (οἱ ὅποιες, ἀφού ἐσάπισαν στὴν διεθνή τεχναγορά, ἀπειλοῦν νὰ δηλητηριάσουν τὴν δική μας ἀνάιμικὴ καλλιτεχνικὴ κυκλοφορία), δὲν μπορεῖ κανεὶς παρὰ νὸ ἐκτιμῆση τὸν μόχθο τοῦ Νίκου Γεωργιάδη — ἔστω καὶ ὅταν ξεστρατίζη σὲ φιλολογικὰ εἴτε θεατρικὰ ἀδιέξοδα.

Ἄλλωστε, τὸ πρὶο πρόσφατο δείγμα τῆς τελευταίας ζωγραφικῆς ἐργασίας του — μιά μικρὴ τέμπερα πού τιτλοφορεῖται λαθασμένα «Πορτοκαλί καὶ Γαλάζιο»: ὁ πραγματικὸς τίτλος εἶναι «Αἰωρούμενο» — μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐλπίσουμε σὲ μιά αἴσια ἰσορροπία τῆς ἑσφικῆς ἀλλαγῆς κλίματος καὶ κλίματος αὐτοῦ τοῦ αξιοσέβαστου τεχνίτη.

Γ.Π.Σ.

1

2

1

«Ὁ Μεσοποτάμιος»,
1962. Λάδι καὶ κολλημένα χαρτιά, σὲ ξύλο

2

«Ὁ Μαῦρος Καθρέφτης», 1961. Τέμπερα

3

«Αἰωρούμενο»,
1964. Τέμπερα

3

